

Съ лопатитѣ си двама души бързо разхвърляха рохката прѣстъ. Всички останаха изумени. Предъ тѣхъ, обезсиленъ, лежеше Пенъ Тинъ.

— Що търсишъ тукъ? извикаха въ единъ гласъ всички. — Раненъ ли си?

Съ мжтенъ недоумѣващъ погледъ Пенъ Тинъ изгледа своитѣ съселяни. Той като че ли не знаеше и се мъчеше да разбере, где е и що става съ него. Но щомъ съгледа горящия камионъ, скочи като лудъ, съ нечовѣшка сила отблъсна встрани стоящитѣ предъ него другари и съ викъ: „Мао, где е Мао?“ полетѣ къмъ мѣстото на катастрофата. Всички младежи се хвърлиха следъ него.

На две крачки отъ камиона лежеше възнакъ трупъ безъ крака.

— Мао!.. Мао! викаше въ отчаяние Пенъ Тинъ, прегръщайки безжизнения трупъ, и горещитѣ му изобилни сълзи обливаха окървавената глава.

Просълзени всички младежи колѣничиха предъ смъртнитѣ останки на тѣхния съселянинъ и другаръ.

Като надви своята скърбъ, Пенъ Тинъ разказа на другаритѣ си всичко, на което той бѣ станалъ свидетелъ.

Единодушно всички младежи решиха да отнесатъ останкитѣ на Мао Динъ въ селото и да го погребатъ както прилича на голѣмъ народенъ герой.

Преди да вдигнатъ трупа, Пенъ Тинъ даде тържествена клетва да отмъсти за своя братъ. Всички младежи последваха неговия примѣръ. Тѣ се заклеха да се борятъ до смъртъ срещу японцитѣ, които посегнаха на тѣхната родна земя и на тѣхната свобода.
